

ÉN, ÉN, ÉN

MÁNYOKI ENDRE tárcája

Én, én, én – morog Mauyori, s hasogatja a fát. Hívös halomba, mi? – meg kell a hőségtől dögölni. Fülledt, koszlott idő. A pára lenyomja a kéményből a füstöt, ugatok, akár egy vedlett sakál, mégsem szakad föl, csak tapad a hörgőkre a slejm. Hogy fáj a mellem? – nyicsevó, bár törne össze benne minden csontom! – csak a hátam, a bal lapockám alatt, csak az ne lüktetne minden mozdulatra. Lehajolni se bír a kloccokért, pedig be kéne vinni mind, megetetni a vaskályhát, s leülni mellé melegedni, háttal. Ezért reparáltam a láncfűrész, végtére is atomredaktor..., hogy fel tudjam darabolni a nyomorék szilvafát.

Szenvednem kell, hogy enyhüljön a kín. Nekem, hogy az enyém...

De legalább érzem az anyagot. Mauyori vigyorogni se mer, hátha végigveri a görcs. Felzizzen a láncfűrész, amikor félrerakja. A végén még a lábamat is levágom. Na ja, kellett nekem a pöcköt kiiktatni. Ha csak ránézek, beindul. Veszi a rönköt, teszi rá a tuskót, s emeli, óvatosan a feje fölé a fejszét. Lesújt, de mintha magát hasítaná ketté. A fa elugrott, a balta a lába mellett vágódik a földbe. Ebből se lesz már énekes halott, morog az atomredaktor, ha csak belőlem nem. Üvöltő, persze. Jobb híján.

Jobb híján a kisebb ágakat szedegeti a fonott kosárba. Rogygyant, s térdből emeli föl, úgy viszi. Ropog a tűz a vaskályhában. Mauyori a túlélést gyakorolja.

Lobog a láng a kandallóban, égeti a hátát. Sötét van, csak a tűz fénye táncol a falakon. Be kéne a rádiót kapcsolni. De nem mozdul, mert föl kellene állni. Félálomban újuló fájdalom – megérné, ha beszélne hozzám. Pláne, ha vers... vagy zene. Körbeölelnének a hangok, a fény, a meleg. Az volna szép, a társas magány.

Beveri az állát a széktámlába, ahogy a könyöke hirtelen lecsúszik. Az ülőke megbillen, Mauyori támaszték után kapkod. Ledől, hasmánt a kanapéra. Partra szállottam, levonom vitorlám – mintha bizony fövenyen nyújtózkodnék.

Én, én, én. Az én hátam, az én fájdalom. Az én baltám az én lábam tövében. Mauyori játszik a szavakkal. Az én kályhám az én rózsémmel engem melegít, nekem világít a saját sötétemben. Észre sem veszi, fölül. Hókuszpókuszt vezényel. Én, én, nekem! Az én éneke! Szurkálja, fúrja a homályt. Nekem nem szól a rádió, engem nem hív a hang. Az én életem koholmány, az én sorsom vabank.

A székkal táncol a szoba közepén. Bókol neki, forgatja, átka-rolja. Szép kicsi székem, légy az enyém! Nyeregbe pattan, lovacskázik. Gyí te paci, gyí te ló, gyí te Ráró, semmit látó, mindent váró alvajáró...

Mauyori megszédül. Felugat. Elzuhan, s a forró kályhába markol. Pörzsölt tenyerét az arcába csapja, vinnyog. Kitántorog, hideg vizet ereszt a kézfejére. Sír.

Valaki. Ha valaki egyáltalán... De a kutya is elbújt az ágy mögé. Mauyori fekszik, pelenkába bugyolált kezét a hasa alá szorítja. Csönd van. Már a tűz se pattog a kandallóban.

Hidegre ébred az atomredaktor. Fázik. A kályha kihűlt, Momó átoldalgott a szomszéd szobába. Mauyori az ágya szélén gubbaszt, azután föláll. Ledobja a bandázst. Kimegy a spájzba, s bekeni vastagon zsírral a tenyerét. Törülközőbe csavarja. A mellére szorítja, s felköhög. Hosszan, vastagon. Ömlik a könny a szeméből s az orrából a takony.

Én. Ennyi. Ennyim van. Saját kín, saját valóság. Mauyori a tanulságot szűri. Ha elmondanám: semmi. Senkit se érdekelne.

Mauyori a sebét tapogatja. Legalább érzem az anyagot, mondja, s fölnevetne, ha nem rémülne meg nyomban a gyötrelemtől. Igaz, már nem fáj a köhögés.